

Коморникъ-тъ държеше свое-то, Петръ свое-то, и единъ другыго не можяхъ да прѣдумать.

— А ты баремъ не дѣй да кажешъ нѣкому държавнѣ-тъ тайнѣ, коуж-то ти легкоумно повѣрихъ.

— Не gryжи ся, уйчо, за това; щѣ ѣж упазѣж, както море упазва въ свои-ты глѣбочины камѣкъ, кой-то фърлишь у него.

— Ала и на Ясеня да не казвашъ!

— Не щѣ.

Сѣще тѣй и бывшій квесторъ наваляше на Петра, да остане въ столицѣ-тъ. Той нѣмаше никакѣж държавнѣ тайнѣ, та не говореше. Петру въ нейно име, нѣ зарадъ българско-то дружство. Ала така мѣдро му говореше за това, щото рѣчи: Българинѣ, българскы, ни еднажъ не изрѣче, нѣ само даваше да ся разумѣжъть.

— Драго ми е, рѣче, като гледамъ, съ какѣж надѣждѣ ты очаквать всичкы. Ако не за себе, а то трѣба да останешъ поне за тыя, кои-то ся валять около тебе и пазять ты. Тукъ си станѣлъ потрѣбенъ. Съ отхожданіе-то си наистинѣ грѣшишь, крадешъ онова, на кое-то не си вещь само единъ ты господаръ. Защо-то человекъ въ дружство, кога постане нему потрѣбенъ, стая и нѣгово владѣніе, та не може вещь самъ съ себе самоволно да располага. Трѣба да погледнешъ на другы, да ли не щешъ да повредишь нѣкого. Нелице-мѣрно ти казвамъ, Петре, защо да ти ласкаѣж! че съ отхожданіе-то си изъ Цариградъ, твърдѣ злѣ правишь на тукашно-то дружство. Не ходи!

Петръ му отговори, че трѣба да иде.

— Азъ не быхъ запыралъ Ясеня, придаде сановникъ-тъ; той ся извлѣче исподъ дружственны-ты права. Той е много легкоумень. Погази всякѣ пристойность. За него ми сѣ